

Doris Winifred Foxlee için.

İKİLİ DÜĞÜM

Sonunu söylersem bağışlar mısınız? Bir kız var. Parkın sınırlarının dışına taşıdığı, biçilmiş çimlerin yerini yüksek otların ve kaya parçalarının aldığı alanda duruyor. Parkla şekerkamışı fabrikasının başladığı bölgenin arasındaki sahipsiz topraklarda.

Vakit gece ve şekerkamışı katarları hareketsiz.

Dayanılmaz bir rutubet var; sırtından ter boşandığını hissedince, rahatsız edici bu gıdıklanmayı engellemek için ellerini oraya, elbisenin üstüne bastırıyor. Bacaklarını havalandırmak için gece elbisesinin eteklerini yukarı çekiyor. Doğru gerçekten, bu elbise büyüdü bir şey, onu harika gösteriyor.

Ayakkabıları çok büyük. Parktan geçip kasabanın dışına doğru yürürken ayağı bir kez burkuldu bile. Öncesinde biraz şarap içmişti, ucuz şarap; rotondun arkasında. Hasat şenliğinden gelen sesleri duyabiliyor hâlâ. Bir ses mikrofondan, gecenin ne kadar şahane olduğunu ilan ediyor, sonra müzik sesi; yavaş, demode bir vals. Kalabalığın seslerini de duyabi-

liyor; ani kahkaha patlamalarının yükseldiği bir uğultu.

Heyecan içinde. Şimdiye kadar hiç bu kadar heyecanlanmadığını düşünüyor. Bu heyecan, haftalardır içinde büyüyüp durmuş, içini sıkıştıran, soluk kesici bir his. Düşüncesi bile tüylerini diken diken ediyor. Tam olması gereken noktada, işte tam da bu, yuvaya dönmek gibi. Düşlerindeki gibi. Bir elini heyecandan kelebekler uçuşan midesine bastırırken, diğer eliyle saçındaki küçük tacı düzeltiyor.

O geldiğinde, nasıl durması gerektiğine karar veremiyor. Güzellik kraliçeleri gibi bir bacağı ötekinin önünde mi, yoksa ikisi yan yana mı olmalı? Elinde küçük siyah çantasıyla orada dikilirken, hiç heyecanlı değilmişçesine sırtını bir yere mi dayamalı? Ya çantayı ne yapacak? Kucaklaşırlarsa nereye koyacak, öylece yere mi bırakacak? Zihni bunlarla meşgul.

Ona ne demeli? Bu konuda zihni bomboş. Normalde aklına birtakım laflar gelir, ama o anda hiçbir şey düşünemiyor. Belki o gelince bulur bir şey. Belki komik bir şey ya da baştan çıkarıcı ya da ikisi birden.

Ayak sesleri duyunca yüreği ağzına geliyor neredeyse. Gülüyor.

“Nerdesin?” diye fısıldıyor, henüz onu göremediği için.

Ortalık karanlık. Birden, ayın önünü bir bulut kaplamış gibi, ortalık daha da kararıyor sanki. Kontrol etmek için gökyüzüne bakıyor, ama ay orada, yeni doğmuş, bembeyaz, ışıltılı. Tekrar önüne dönüp baktığında, gelmiş. O da kendisi kadar şaşırılmış görünüyor, ama sonra gülümsüyor.

“Sen ne arıyorsun burada?” diyor kız.

Rose barometrelerin düştüğü, geniş, boş caddelerde tek yaprağın bile kıpırdamadığı bir ocak akşamı geliyor buraya. Anacadde’de dizili palmiyeler mahzun başlarını sarkıtırken, kadınlar kapı boşluklarında bir şey, ufacak bir esinti beklentisiyle kendilerini yelpazeliyor. Akşam haberlerini izleyen yaşlı hanımlar sutyen askılarından çıkardıkları mendillerle üstdukladıklarını siliyor; barlarda çenelerden ter damlıyor. Ve daha şimdiden ışıkları söndürülmüş sayısız yatak odasında, vınlıyarak dönen tavan pervanelerinin altındaki yataklarda, kızlar elbiseler hayal ederek yatıyorlar.

Aniden bitkin iniltiler ve beklenmedik sağanaklarla yağmur indiriveriyor ama hiçbir ferahlama sağlayamıyor. Issız Anacadde boyunca araçlarında ilerlerken buranın boktan, ufak bir yer olduğunu düşünüyor Rose. O, bu konuların uzmanı. Yollarına devam edebilirler, ama benzinleri bitmek üzere. Benzin istasyonu kapanmış. Bu bile kasabayı özetliyor. CENNET YALNIZCA 7 KM İLERİDE diye ilan eden bir tabela görünce, tren raylarının karşı tarafına geçiyorlar.

Cennet, bir karavan parkı. Babası motoru durdurup, elleri direksiyonda, öylece kalıyor. Rose, okyanusun sesini duyuyor; sanki bir şeyi, korkunç bir şeyi anımsamışçasına aniden soluk alışını, ama yapabileceği hiçbir şey olmadığını anlayınca soluğunu bırakışını. Karanlık ve yıldızsız bir gece.

“Herhangi bir yer kadar iyi işte,” diyor babası sonunda.

Rose araçtan inip kapıyı çarpıyor.

“Lanet olsun.”

Her adımında kurbağalar sıcıyor.

Büfe de kapalı. Mesai saatleri dışındaki başvurular için bir zil var, ama Rose çaldığı halde kimse gelmiyor.

Araca geri döndüğünde, babası hâlâ direksiyonda oturmakta. Rose uzanıp kontak anahtarını alıyor. Babası hiç kıpırdamıyor. Tipik. Rose olacakları ezbere biliyor. Babası bütün gece orada oturup düşünecek. Çok muazzam ve karmaşık bir teoremmişçesine sorunu çözmeye çalışacak, ama sabahleyin çok basit olduğunu fark ediverecek. Sendeleyerek araçtan inip karavana geçecek, yatağının çevresindeki küçük perdeyi çekecek ve titremeleri başlayacak.

“Ben yatıyorum baba,” diyor Rose.

“Tamam,” diyor babası, karanlığa doğru bakarak.

Rose, büfe açılmadan elektrik kablosunu bağlayamadığı için, karanlık karavandaki küçük yatağına ulaşana kadar el yordamıyla ilerliyor. Yastığının yanındaki çekmeceyi açıp yoklayarak saç fırçasını buluyor ve saçlarını tarayıp açıyor. Yetmiş bir kez fırçalıyor ve tek bir örgüde topluyor. Annesinin de aynen böyle yaptığını anımsıyor. Anısı, fazla ışık almış bir fotoğraf gibi solgun, bulanık. Görüntü yok olup yerini gözyaşları alana kadar gözlerini sıkıca yumuyor.

Aptallık. Ağlamak aptallık.

“Aptallık,” diyor yüksek sesle.

Hafif hafif yağmur yağıyor. Karavanın tavanında yumuşak pıtırtilar çıkıyor. Küçükken, babası bunun parmaklarıyla tempo tutan Tanrı olduğunu söylerdi. Gecenin içinde düşünürken, denizin keskin soluk alıp verişlerini çok

net duyabiliyor. Yatağına uzanıp yine sıkı sıkı gözlerini yumuyor.

İşığı olsa küçük yeşil defterine bir şeyler yazardı. Bece-riksizce sıralanırdı sözcükler, biliyordu, sonradan utanıp sayfayı koparır atardı. Defterde nefret ettiği sözcüklerin bir listesini tutuyor. İlki “keder” sözcüğü. Melodisinden bile nefret ediyor. Tam iyileşmemiş, küçük bir yarayı anımsatıyor ona. Hiçbir sınırı olmayan o duyguyu asla kapsamıyor bu sözcük. Devasa bir kümülüs gibi kabarıp yükseliyor bu duygu. Onu kasvetli ve esrarlı biçimde sarıyor. Gecele-ri gözlerini sıkıca yumduğunda, bu bulutun üstünde kolayca havaya yükselip yatağının üzerindeki küçük pencereden dışarı süzölebilecekmiş gibi hissediyor. Bulut onu kasabanın, kamyon parkının, çevreyolunun, şekerkamışı tarlalarının, otlakların, çalılıkların üstünden geçirecek. Keder sözcüğünü böyle tarif ederdi o. Bütün bunları tanımlayacak kadar güçlü bir sözcük olsun istiyor.

Hiçbir yere gittiği yok. Gözlerini sıkı sıkı kapatıp öylece kalıyor. Uykuya dalana kadar yağmuru dinliyor.

Pearl Kelly, tuvaletlerin son sınıflara ayrılmış kanadında, ötekilerin yeni gelen kız hakkında konuşmalarını yarım kulak dinliyor. O, bacaklarını uzatmış bankta otururken, diğerleri mat metal aynanın önünde toplanmış, bulanık yansımalarına bakıp duruyorlar. Pearl’ün aklının bir yarısı da, o öpücükte; Jonah Pedersen’in soğuk, ıslak ve beklentilerini hiç karşılamayan öpücüğünde. Tom Coyne’unkilere benzemiyordu. Onunkiler hep küçük, gergin ve kuru, sanki dudaklarıyla bir melodiyi bastırırılmışçasına ritmik olur-